Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

14 юни 2016 година*

„Обжалване — Член на Европейския парламент — Надбавка за парламентарно сътрудничество — Възстановяване на недължимо платени суми — Събиране — Мерки по прилагане на устава на членовете на Парламента — Зачитане на правото на защита — Принцип на безпристрастност — Давност — Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 — Членове 78 81 — Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 — Членове 81, 82 и 93 — Принцип на защита на оправданите правни очаквания — Разумен срок“

По дело C-566/14 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 6 декември 2014 г.,

Jean-Charles Marchiani, с местожителство в Тулон (Франция), за когото се явява C.-S. Marchiani, адвокат,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейски парламент, за който се явяват G. Corstens и S. Seyr, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, A. Tizzano, заместник-председател, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič (докладчик), J. L. da Cruz Vilaça, Ал. Арабаджиев, C. Toader, D. Šváby и F. Biltgen, председатели на състави, J.-C. Bonichot, M. Safjan, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund, C. Vajda и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: V. Giacobbo-Peyronnel, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 декември 2015 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 януари 2016 г.,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си г-н Jean-Charles Marchiani иска да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 10 октомври 2014 г., Marchiani/Парламент (T-479/13, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2014:866), с което е отхвърлена жалбата му за отмяна на решението на генералния секретар на Европейския парламент от 4 юли 2013 г. относно възстановяването от жалбоподателя на 107 694,72 EUR (наричано по-нататък „спорното решение“), както и на съответното дебитно известие № 2013-807 от 5 юли 2013 г. (наричано по-нататък „спорното дебитно известие“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент (ЕО, Евратом) № 966/2012

2 Съгласно член 78 („Установяване на вземания“) от Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, 2012 г., стр. 1):

„1. Установяването на вземане представлява действие, чрез което отговорният разпоредител с бюджетни кредити:

а) проверява наличието на задължението;

б) определя или проверява действителността и размера на задължението;

в) проверява условията, съгласно които задължението е изискуемо.

2. Собствените ресурси, предоставени на Комисията, както и всички вземания, които са определени като безспорни, ликвидни и изискуеми, се установяват чрез нареждане за събиране до счетоводителя, последвано от дебитно известие, изпратено на длъжника, като и двете се съставят от отговорния разпоредител с бюджетни кредити.

3. Недължимо платените суми се възстановяват.

4. На Комисията се предоставят правомощия да приема делегирани актове в съответствие с член 210 относно подробните правила за установяването на вземанията, включително процедурата и оправдателните документи, както и на лихвата за забава“.

3 Член 79 („Разпореждане за събиране“) от този регламент предвижда в параграф 1:

„Разпореждането за събиране представлява действие, с което отговорният разпоредител с бюджетни кредити дава указание на счетоводителя чрез издаване на нареждане за събиране да събере вземане, което е установено от отговорния разпоредител с бюджетни кредити“.

4 Съгласно член 80 („Правила относно събирането“), параграф 1 от този регламент:

„Счетоводителят предприема действия по нарежданията за събиране на вземания, надлежно съставени от отговорния разпоредител с бюджетни кредити. Счетоводителят полага необходимата грижа, за да гарантира, че Съюзът получава своите приходи, и следи за гарантиране на правата на Съюза.

Счетоводителят пристъпва към събиране на вземанията на Съюза чрез прихващане с насрещно вземане на всеки длъжник, който от своя страна има вземане към Съюза. Тези вземания трябва да бъдат безспорни, ликвидни и изискуеми“.

5 Член 81 („Давностен срок“) от Регламент № 966/2012 гласи:

„1. Без да се засягат разпоредбите на специалните актове и прилагането на Решение 2007/436/ЕО, Евратом [на Съвета от 7 юни 2007 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 163, 2007 г., стр. 17)], вземанията на Съюза към трети лица и вземанията на трети лица към Съюза подлежат на давностен срок от пет години.

2. На Комисията се предоставят правомощия да приема делегирани актове в съответствие с член 210 относно подробните правила за давностния срок“.

6 Има аналогия между формулировката на член 81, параграф 1 от Регламент № 966/2012 и тази на член 73а от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1995/2006 на Съвета от 13 декември 2006 г. (ОВ L 390, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 7, стр. 137).

Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012

7 Съгласно член 81 от Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент № 966/2012 (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1):

„За да установи дадено вземане, отговорният разпоредител с бюджетни кредити проверява дали:

а) вземането е безспорно, в смисъл че е безусловно;

б) вземането е ликвидно, в точно парично изражение;

в) вземането е изискуемо и не е обвързано със срок за плащане;

г) данните за длъжника са верни;

д) вземането е записано в правилната бюджетна позиция;

е) оправдателните документи са редовни; и

ж) принципът на добро финансово управление е спазен, по-специално по отношение на критериите по член 91, параграф 1, буква а)“.

8 По смисъла на член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент:

„1. Установяването на вземане се основава на оправдателна документация, която доказва правото на Съюза.

2. Преди да установи дадено вземане, отговорният разпоредител с бюджетни кредити лично проверява оправдателните документи или на своя отговорност се уверява, че това е направено“.

9 Съгласно член 93 („Правила относно давностните срокове“) от посочения делегиран регламент:

„1. Давностният срок за вземанията на Съюза от трети страни започва да тече при изтичане на крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие съгласно член 80, параграф 3, буква б).

Давностният срок за вземанията на трети страни от Съюза започва да тече от датата, на която плащането на вземането на третата страна стане дължимо съгласно съответното правно задължение.

[…]

6. Вземания не се събират след изтичане на давностния срок, установен в параграфи 1—5“.

10 Текстът на член 93, параграф 1 от Делегиран регламент № 1268/2012 съответства на този на член 85б, параграф 1 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 (ОВ L 357, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 478/2007 на Комисията от 23 април 2007 година за изменение на Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 (ОВ L 111, 2007 г., стр. 13).

Правилникът за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент

11 Съгласно член 27, параграф 3 от Правилника за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент (наричан по-нататък „Правилникът за разноски и надбавки“), в редакцията му в сила до 14 юли 2009 г.:

„Когато, след провеждане на консултации с квесторите, генералният секретар достигне до убеждение, че определени суми са били недължимо платени на основание на предвидени в настоящия правилник надбавки в полза на членове на ЕП, той разпорежда връщане на тези суми от съответния член на ЕП“.

12 Съгласно член 68 („Възстановяване на надвзети суми“) от решението на Бюрото на Европейския парламент от 19 май 2008 година и от 9 юли 2008 година за установяване на мерки по прилагане на устава на членовете на Европейския парламент (ОВ C 159, 2009 г., стр. 1), в редакцията му в сила след 21 октомври 2010 г. (ОВ C 283, 2010 г., стр. 9) (наричани по-нататък „мерките по прилагане“):

„1. Суми, недължимо платени съгласно настоящите мерки по прилагане, са основание за предявяване на искане за възстановяване на надвзети суми. Генералният секретар разпорежда сумите да бъдат възстановени от страна на съответния член на ЕП.

2. Решението за възстановяване се взема, като се отчита действителното изпълнение на мандата на члена на ЕП и правилното функциониране на Парламента, като генералният секретар първо изслушва съответния член на ЕП.

3. Настоящият член се прилага и по отношение на бившите членове на ЕП и трети лица“.

13 В дял III („Общи и заключителни разпоредби“) от цитираните мерки по прилагане се намира глава 4 („Заключителни разпоредби“). Част от глава 4 е член 72 („Възражения“), който предвижда:

„1. Член на ЕП, който счита, че настоящите мерки по прилагане не се прилагат правилно спрямо самия него от компетентните органи, може да подаде писмено възражение до генералния секретар.

В решението на генералния секретар по това възражение се посочват мотивите, на които то се основава.

2. Членът на ЕП, който не е съгласен с решението на генералния секретар, може в рамките на два месеца, след като бъде уведомен за решението на генералния секретар, да отправи искане въпросът да бъде отнесен за разглеждане от квесторите, които вземат решение, след като се консултират с генералния секретар.

3. Ако дадена страна по процедурата за подаване на възражение не е съгласна с решението, прието от квесторите, тя може в рамките на два месеца след уведомяването за това решение, да отправи искане въпросът да бъде отнесен за разглеждане от Бюрото, което взема окончателното решение.

4. Настоящият член се прилага също така по отношение на законните правоприемници на члена на ЕП, както и на бившите членове на ЕП и техните законни правоприемници“.

14 Съгласно член 74 от Правилата за прилагане:

„С изключение на временните разпоредби, включени в дял IV, действието на Правилника за разноски и надбавки се прекратява в деня на влизане в сила на устава“.

Обстоятелства, предхождащи спора

15 Г-н Marchiani е бил член на Парламента от 20 юли 1999 г. до 19 юни 2004 г. В периода 2001—2004 г. той ползва услугите на парламентарните сътрудници г-жа Т. и г-н Т., а между 2002 г. и 2004 г. — и на г-жа B. На 30 септември 2004 г. съдия-следовател при Tribunal de grande instance de Paris [Окръжен съд Париж] (Франция) уведомява председателя на Парламента, че функциите, които г-жа Т. и г-н Т. изпълняват в периода 2001—2004 г., би могло да нямат реална връзка с функциите на парламентарен сътрудник.

16 С решение от 4 март 2009 г., прието след провеждане на състезателна процедура и консултиране с квесторите на 14 януари 2009 г., генералният секретар на Парламента (наричан по-нататък „генералният секретар“) констатира, че на жалбоподателя неправомерно е изплатена сума от 148 160,27 EUR по член 14 от Правилника за разноски и надбавки, и иска от разпоредителя с бюджетни кредити на Парламента да вземе необходимите мерки за възстановяването на тази сума.

17 На същия ден разпоредителят с бюджетни кредити на Парламента изпраща на жалбоподателя дебитно известие, с което се иска възстановяване на 148 160,27 EUR.

18 След като на 21 октомври 2008 г. генералният секретар изпраща на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) преписката относно разглежданите нередности, на 14 август 2009 г. тя уведомява Парламента и жалбоподателя за започването на разследване.

19 На 14 октомври 2011 г., след като провежда разследване и изслушва жалбоподателя на 6 юли 2011 г., OLAF изпраща на Парламента екземпляр от своя окончателен доклад от разследването (наричан по-нататък „докладът на OLAF“). В него се заключава, че жалбоподателят недължимо е получил надбавки за упражняваните от г-жа Т., г-н Т. и г-жа В. функции, и се препоръчва на Парламента да предприеме необходимите постъпки за събиране на дължимите суми. На 25 октомври 2011 г. OLAF уведомява жалбоподателя, че разследването е приключило.

20 Въз основа на доклада на OLAF, на 28 май 2013 г. генералният секретар, в приложение на член 27, параграф 3 от Правилника за разноски и надбавки, уведомява жалбоподателя за намерението си да пристъпи към събиране на всички суми, изплатени от Парламента във връзка с г-жа Т., г-н Т. и г-жа В., и го кани да представи съображенията си по въпроса.

21 Жалбоподателят е изслушан от генералния секретар на 25 юни 2013 г. На 27 юни 2013 г. жалбоподателят изпраща на генералния секретар протокол от изслушването. На 2 юли 2013 г. генералният секретар провежда консултации с квесторите.

22 В спорното решение генералният секретар констатира, че макар решението от 4 март 2009 г. да предвижда възстановяване от жалбоподателя на сумата от 148 160,27 EUR, на същия недължимо е изплатена допълнителна сума от 107 694,72 EUR, и той иска от разпоредителя с бюджетни кредити на Парламента да вземе необходимите мерки за възстановяване на последно посочената сума. По същество генералният секретар приема, че жалбоподателят не е представил доказателства, че г-жа Т., г-н Т. и г-жа В. са извършвали дейността на парламентарен сътрудник.

23 Отбелязвайки, че изплатените като надбавки за парламентарно сътрудничество суми възлизат общо на 255 854,99 EUR, част от които са предмет на решението от 4 март 2009 г., спорното решение посочва, че сума от 107 694,72 EUR не е в съответствие с Правилника за разноски и надбавки и следва да бъде възстановена. На 5 юли 2013 г. разпоредителят с бюджетни кредити на Парламента издава спорното дебитно известие, с което разпорежда възстановяването на 107 694,72 EUR в срок до 31 август 2013 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

24 На 3 септември 2013 г., жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение и на спорното дебитно известие.

25 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага пет основания, първото — нарушение на процедурата, предвидена от мерките по прилагане, както и на принципите на състезателност и на зачитане на правото на защита, второто — неправилно прилагане на Правилника за разноски и надбавки, третото — грешка в преценката на оправдателните документи, четвъртото — липса на безпристрастност на генералния секретар, и на последно място, петото — изтичане на давността за сумите, чието възстановяване се иска. Тъй като счита, че давността за въпросните суми е изтекла и че подписалото дебитното известие лице не е представило доказателства за качеството си на разпоредител, жалбоподателят иска от Общия съд да отмени и дебитното известие.

26 С обжалваното съдебно решение, без да се произнася по възраженията на Парламента за недопустимост на жалбата, Общият съд отхвърля по същество жалбата, подадена от жалбоподателя.

Исканията на страните в производството по обжалване

27 Г-н Marchiani иска от Съда да отмени обжалваното съдебно решение.

28 Парламентът иска от Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

29 В подкрепа на своята жалба жалбоподателят излага пет основания.

30 Парламентът твърди основно, че жалбата е изцяло недопустима. При условията на евентуалност Парламентът изтъква, че твърденията, че изложените в подкрепа на жалбата основания са налице, трябва да се отхвърлят като отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

По допустимостта на жалбата като цяло

31 Според Парламента жалбата е изцяло недопустима, тъй като жалбоподателят по същество просто възпроизвел основанията и доводите, вече представени от него пред Общия съд, без да изложи доводи, които специално да визират възприетата от Общия съд логика в обжалваното съдебно решение.

32 В тази насока обаче следва да бъде прието за установено, че доводите на Парламента са формулирани общо и изобщо не са подкрепени от конкретен анализ на доводите, изложени от жалбоподателя в подадената от него жалба.

33 При това положение възражението за недопустимост следва да бъде отхвърлено, доколкото визира жалбата като цяло.

34 С оглед на това констатацията, направена в предходната точка, по никакъв начин не предрешава анализа на допустимостта на някои основания, разглеждани поотделно (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Франция/Комисия, C-601/11 P, EU:C:2013:465, т. 70, 71 и 73).

По първото основание

Доводи на страните

35 С първото си основание, което се състои от шест части, жалбоподателят по същество поддържа, че Общият съд неправилно е приложил мерките по прилагане, допуснал е противоречие на мотиви в обжалваното съдебно решение и не се е съобразил с принципа на зачитане на правото на защита.

36 Според Парламента пък твърдението, че първата, петата и шестата част от първото основание са налице, е недопустимо, тъй като с тях жалбоподателят просто възпроизвел, без да критикува конкретно мотивите на Общия съд в обжалваното съдебно решение, изложените пред последния доводи. В останалата си част твърдението, че това основание е налице, било отчасти безпредметно и отчасти неоснователно.

Съображения на Съда

37 По отношение на соченатa от Парламента недопустимост на първата, петата и шестата част от първото основание следва да се припомни, че когато страна оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, разгледаните в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако страната не може да основе жалбата си пред Съда на вече изложени пред Общия съд основания и доводи, производството по обжалване отчасти би се обезсмислило (вж. по-специално решение от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 116).

38 Вярно е, че в настоящия случай на някои пасажи от доводите, развити от жалбоподателя в рамките на първото основание, им липсва стегнатост, но от жалбата все пак ясно се вижда, че развитите в рамките на първата, петата и шестата част от това основание доводи целят да докажат, че Общият съд е приложил неправилно мерките по прилагане и е нарушил правото на защита на жалбоподателя. Ето защо твърдението, че тези части са налице, е допустимо.

39 С първата част от първото си основание жалбоподателят поддържа, че Общият съд не се съобразил с изричния текст на член 68, параграф 3 от мерките по прилагане, където се уточнява, че тази разпоредба се прилага и по отношение на бившите членове на ЕП и трети лица, тъй като постановил, че тези мерки по прилагане не се прилагат за водената срещу жалбоподателя процедура за събиране, макар да било безспорно, че същият е бивш член на ЕП.

40 В тази насока от член 68, параграф 1 от мерките по прилагане следва, че „[с]уми, недължимо платени съгласно настоящите мерки по прилагане, са основание за предявяване на искане за възстановяване на надвзети суми“. Така член 68, параграф 1 уточнява материалния обхват на член 68, като го ограничава до събирането на сумите, изплатени в приложение на тези мерки по прилагане. Безспорно е обаче, че процесните в настоящия случай суми са били изплатени на жалбоподателя в приложение на Правилника за разноски и надбавки, а не на мерките по прилагане, влезли в сила след момента на спорните плащания. Ето защо Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точки 27 и 28 от обжалваното съдебно решение е изключил приложимостта на член 68 от мерките по прилагане към настоящия случай, като фактът, че в тази разпоредба се говори за бившите членове на ЕП, е ирелевантен в това отношение.

41 Също така е уместно да се отбележи, че съгласно член 72, параграфи 1, 3 и 4 от мерките по прилагане тази разпоредба има за цел да създаде процедура за подаване на възражение, по която генералният секретар да може да разглежда оплакванията на настоящите и на бившите членове на ЕП, както и на законните им правоприемници, що се отнася до правилното прилагане спрямо тях на споменатите мерки. След като Общият съд правилно е постановил, че водената срещу жалбоподателя процедура за възстановяване на недължимо платени суми не се базира на член 68 от мерките по прилагане, следва да се приеме за установено, че никакво оплакване на жалбоподателя относно провеждането на тази процедура не би могло да се счита за възражение по смисъла на член 72.

42 Следователно Общият съд изобщо не е допуснал грешка при прилагане на правото, изключвайки в точки 27, 28 и 31 от обжалваното съдебно решение приложимостта на мерките по прилагане към процедурата за събиране на процесните в настоящия случай вземания.

43 При тези обстоятелства трябва да се отхвърли и петата част от това основание — грешка при прилагане на правото, която Общият съд допуснал, като постановил, че спорното решение е можело да бъде прието въз основа на членове 78—80 от Регламент № 966/2012, при положение че към процедурата за възстановяване на недължимо платени суми, водена срещу бивш член на ЕП, трябвало да се прилагат единствено мерките по прилагане.

44 Както отбелязва Общият съд в точка 31 от обжалваното съдебно решение, всъщност фактът, че членове 78—80 от Регламент № 966/2012 не съдържат подробни правила специално относно процедурата за събиране на вземания от членове на ЕП, а касаят установяването на вземания на Съюза и разпореждането за събиране, сам по себе си не може да направи приложими мерките по прилагане, в разрез с техния материален обхват.

45 Ето защо първата и петата част от първото основание трябва да бъдат отхвърлени.

46 Колкото до втората и четвъртата част от първото основание — твърдение за противоречиви мотиви на обжалваното съдебно решение, що се отнася до приложимостта в настоящия случай на член 68 от мерките по прилагане и на Правилника за разноски и надбавки — налага се изводът, че те се основават на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение.

47 На първо място, всъщност след като в точки 27 и 28 от обжалваното съдебно решение приема, че мерките по прилагане не са приложими към водената срещу жалбоподателя процедура, в точка 29 от същото решение Общият съд ясно посочва, че ще разгледа доводите на жалбоподателя за неправилно прилагане на членове 68 и 72 от мерките по прилагане „независимо от въпроса дали възстановяването на недължимо платените суми трябва да се базира на мерките по прилагане“ и „ако се предположи, че мерките по прилагане са били приложими“. Следователно в обжалваното съдебно решение Общият съд не е допуснал противоречие на мотиви, що се отнася до приложимостта в настоящия случай на член 68, тъй като за пълнота е проверил дали е налице нарушение на мерките по прилагане.

48 На второ място, от обжалваното съдебно решение е видно, че в точка 27 от него Общият съд установява, че макар плащането на процесните суми през периода 2001—2004 г. да е било извършвано на основание на Правилника за разноски и надбавки, последният е бил отменен, както посочва Общият съд в точка 30 от същото решение, в деня на влизане в сила на Решение 2005/684/ЕО, Евратом на Европейския парламент от 28 септември 2005 година за приемане на Устав на членовете на Европейския парламент (ОВ L 262, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 6, стр. 28). При това положение Общият съд правилно е постановил в точка 31 от обжалваното съдебно решение, без да допусне каквото и да било противоречие в тази насока в решението си, че процедурата за събиране на недължимо платените суми, в контекста на която е прието спорното решение през 2013 г., не може да се основава на Правилника за разноски и надбавки.

49 В допълнение, след като Общият съд правилно е отсъдил, видно от точки 40—44 от настоящото решение, че мерките по прилагане не са приложими към настоящия случай, налага се също изводът, че третата и четвъртата част от първото основание на жалбоподателя — доколкото с тях се твърди неправилно тълкуване на взаимовръзката между членове 68 и 72 от споменатите мерки по прилагане и изопачаване на съдържанието на писмото от 27 юни 2013 г., което според жалбоподателя трябвало да се счита за възражение по смисъла на член 72 — са насочени срещу мотиви на обжалваното съдебно решение, изложени по съображения за изчерпателност, и съгласно постоянната практика на Съда не биха могли да доведат до отмяната на това решение (вж. решения от 21 декември 2011 г., Франция/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, т. 79 и от 13 февруари 2014 г., Унгария/Комисия, C-31/13 P, EU:C:2014:70, т. 82).

50 С оглед на предходното втората, третата и четвъртата част от първото основание трябва да бъдат отхвърлени.

51 На последно място, досежно шестата част от това основание — грешка при прилагане на правото от Общия съд при преценката му на твърдяното незачитане от Парламента на правото на защита на жалбоподателя — следва да се припомни, че принципът на зачитане на правото на защита във всяко производство, което е открито срещу определено лице и може да завърши с увреждащ акт, е общ принцип на правото на Съюза, който трябва да се прилага дори при

липсата на специална правна уредба в тази насока. Споменатият принцип изисква адресатите на решения, които засягат осезаемо интересите им, да имат възможност да представят надлежно становището си по обстоятелствата, сочени срещу тях и лежащи в основата на тези решения (вж. в този смисъл решения от 12 февруари 1992 г., Нидерландия и др./Комисия, C-48/90 и C-66/90, EU:C:1992:63, т. 44 и 45, от 24 октомври 1996 г., Комисия/Lisrestal и др., C-32/95 P, EU:C:1996:402, т. 30 и от 9 юни 2005 г., Испания/Комисия, C-287/02, EU:C:2005:368, т. 37).

52 С тази част жалбоподателят упреква Общия съд, че в точка 37 от обжалваното съдебно решение неправилно приел, че неизпращането на писмото му от 27 юни 2013 г. на квесторите не е накърнило неговото право на защита, понеже тези квестори дали становището си, без да им е известна позицията на жалбоподателя.

53 В това отношение от точки 32—39 от обжалваното съдебно решение става ясно, че Общият съд е проверил дали при липсата на специална процедура за събиране на недължимо платени суми, предвидена в Регламент № 966/2012, правото на защита на жалбоподателя е било зачетено в процедурата, довела до приемане на спорното решение. В точка 33 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява — без това да е оспорено от жалбоподателя в неговата жалба — че преди приемане на спорното решение „генералният секретар, от една страна, е изслушал жалбоподателя, а от друга, се е консултирал с квесторите“.

54 Жалбоподателят не твърди и изопачаване на направената от Общия съд фактическа преценка в точка 36 от обжалваното съдебно решение, че обратно на соченото от него пред Общия съд, квесторите не са се произнесли в процедурата, довела до приемането на спорното решение, а с тях само е направено консултиране, като становището им не е обвързващо за генералния секретар при приемането на това решение.

55 В допълнение, както установява Общият съд в точка 37 от обжалваното съдебно решение — без тази констатация да е оспорена от жалбоподателя в неговата жалба — макар Парламентът да е признал, че писмото от 27 юни 2013 г. не е било изпратено на квесторите, то представлява просто изготвен от жалбоподателя доклад за изслушването му пред генералния секретар. При липсата обаче на каквото и да било допълнително обстоятелство, доказващо как неизпращането на това писмо на квесторите в рамките на консултирането с тях нарушава изискванията, които произтичат от зачитането на правото на защита на жалбоподателя и които са припомнени в точка 51 от настоящото решение, се налага изводът, че Общият съд правилно е отхвърлил довода на жалбоподателя за нарушение на правото му на защита. Ето защо шестата част от първото основание за обжалване следва да се отхвърли.

56 С оглед на изложеното дотук първото основание трябва да бъде изцяло отхвърлено.

По второто основание

Доводи на страните

57 С второто си основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, защото в точка 54 от обжалваното съдебно решение приел, че тежестта за доказване на използването на надбавката за парламентарно сътрудничество съгласно Правилника за разноски и надбавки е възложена, в рамките на процедурата за възстановяване на тази надбавка, на жалбоподателя, а не на Парламента. Общият съд трябвало да признае, че с оглед на обстоятелствата — от една страна, че към момента, в който я е поискал, жалбоподателят е отговарял на предвидените от този правилник условия относно отпускането на въпросната надбавка, и от друга, че спорното решение е прието повече от девет години след края на мандата на жалбоподателя — тежестта за доказване пада върху Парламента.

58 Според Парламента това основание, доколкото с него се твърди неправилно прилагане на Правилника за разноски и надбавки, що се отнася до тежестта за доказване на отговарящото на изискванията използване на надбавките за парламентарно сътрудничество, е негодно, тъй като е насочено срещу мотиви от обжалваното съдебно решение, изложени за изчерпателност. Доколкото се отнася до незачитането на принципа на разумен срок във връзка с тежестта за това доказване, по мнение на Парламента твърдението за наличието на това основание е неоснователно.

Съображения на Съда

59 Следва да се приеме за установено, че второто основание — доколкото с него се твърди грешка при прилагане на правото, която Общият съд допуснал, като постановил в точка 54 от обжалваното съдебно решение, че „[…] жалбоподателят е трябвало да представи обстоятелствата, които могат да поставят под въпрос [спорното] решение, при положение че в него е посочено, че същият не е представил никакво доказателство, че съответните парламентарни сътрудници са работили като парламентарни сътрудници по смисъла на член 14 от Правилника за разноски и надбавки“ — е насочено срещу мотиви от обжалваното съдебно решение, изложени за изчерпателност. Всъщност от точка 54 следва, че оплакването на жалбоподателя за тежестта за доказване, за която се твърди, че се носи от Парламента, е представено за първи път пред Общия съд на етапа на писмената реплика и поради това е обявено за недопустимо от Общия съд.

60 Ето защо в тази насока съгласно съдебната практика, припомнена в точка 49 от настоящото решение, това основание трябва да бъде отхвърлено като негодно.

61 В допълнение, доколкото жалбоподателят също така твърди, че по отношение на използването на надбавките за парламентарно сътрудничество в съответствие с Правилника за разноски и надбавки Общият съд неправилно установил тежестта за доказване в полза на Парламента, независимо от изминалия дълъг период от края на мандата на това лице като член на ЕП до датата на приемане на спорното решение, необходимо е да се подчертае, че от преписката от първоинстанционното производство следва, че пред Общия съд не са излагани такива доводи. Следователно този довод е нов и съгласно постоянната практика на Съда трябва да се отхвърли като недопустим (решение от 8 март 2016 г., Гърция/Комисия, C-431/14 P, EU:C:2016:145, т. 55 и цитираната съдебна практика).

62 Ето защо второто основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото основание

Доводи на страните

63 С третото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, на първо място, в незачитане на принципа на състезателност, тъй като не се произнесъл по нарушението на член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), въпреки че ЕКПЧ била обвързваща за Парламента като институция на Съюза.

64 На второ място, според жалбоподателя принципът на безпристрастност, така както следва от член 6 от ЕКПЧ, има по-широк обхват от принципа на добра администрация, използван от Общия съд в обжалваното съдебно решение при произнасянето по съответното основание, изложено в подкрепа на подадената пред него жалба. Следователно Общият съд нарушил и принципа на безпристрастност.

65 Парламентът твърди основно, че твърдението, че третото основание е налице, трябва да се отхвърли като недопустимо, защото жалбоподателят просто повторил доводите, вече изложени от него пред Общия съд. В допълнение, това основание било изведено от неправилен прочит на обжалваното съдебно решение, защото Общият съд надлежно мотивирал отхвърлянето от него на основанието, с което се твърди пристрастност на генералния секретар. Във всеки случай член 6 от ЕКПЧ бил неприложим към процедурата пред генералния секретар.

Съображения на Съда

66 Най-напред, по отношение на тезата на Парламента, че твърдението, че третото основание е налице, трябва да се отхвърли като недопустимо, е нужно да се подчертае — предвид напомнената в точка 37 от настоящото решение съдебна практика — че когато страна оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, разгледаните в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване, тъй като иначе производството по обжалване отчасти би се обезсмислило. Този довод е още по-релевантен, когато Общият съд е упрекнат, че не е разгледал дадено основание на жалбоподателя (вж. определение от 22 юни 2004 г., Meyer/Комисия, C-151/03 P, непубликувано, EU:C:2004:381, т. 50).

67 С третото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, че не се е произнесъл по довода му за нарушение в настоящия случай на член 6 от ЕКПЧ. Следователно твърдението, че третото основание за обжалване е налице, е допустимо.

68 В тази насока следва да се отбележи, че с довода, че Общият съд не се произнесъл по изведеното от член 6 от ЕКПЧ оплакване, жалбоподателят всъщност упреква Общия съд, че при разглеждането на оплакването за незачитане на принципа на безпристрастност не се е произнесъл по довода му, изложен за първи път в писмената реплика, че този принцип е залегнал и в член 6, който бил обвързващ за Парламента като институция на Съюза.

69 Съгласно постоянната съдебна практика обаче задължението на Общия съд да мотивира своите решения не означава, че той е длъжен да отговаря в подробности на всеки изложен довод (вж. решение от 9 септември 2008 г., FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 91 и определение от 29 октомври 2009 г., Portela/Комисия, C-85/09 P, непубликувано, EU:C:2009:685, т. 31). Следователно мотивите на Общия съд могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да се запознаят с мотивите, на които се основава решението на Общия съд, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. по-специално решение от 22 май 2008 г., Evonik Degussa/Комисия, C-266/06 P, EU:C:2008:295, т. 103 и от 8 март 2016 г., Гърция/Комисия, C-431/14 P, т. 38).

70 С оглед на тази съдебна практика се налага изводът, че макар в точки 63—68 от обжалваното съдебно решение Общият съд да не се е произнесъл изрично относно член 6 от ЕКПЧ, от мотивите на Общия съд все пак ясно се вижда, че той е изразил становище по оплакването, изведено от принципа на безпристрастност, като го е отхвърлил със съображения, които дават възможност на жалбоподателя да разбере мотивите за неговото решение, а на Съда — да упражни своя контрол. В тази насока Общият съд по-специално отбелязва в точка 63 от обжалваното съдебно решение, че принципът на добра администрация, приложим за всички институции на Съюза, включва задължението за всяка институция да провери безпристрастно всички релевантни за конкретния случай обстоятелства. В точка 64 от това решение той също така отбелязва, че генералният секретар трябва тържествено да поеме пред Бюрото на Парламента задължението да изпълнява функциите си напълно безпристрастно и съзнателно. По-нататък, в точки 65—68 от същото решение, след направена задълбочена проверка той

констатира, че генералният секретар не е нарушил това задължение при приемането на спорното решение. Следователно в точки 63—68 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е произнесъл по оплакването на жалбоподателя за незачитане на принципа на безпристрастност.

71 В допълнение, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали член 6 от ЕКПЧ се прилага към водено от Парламента административно производство, отнасящо се до събирането на недължимо платени суми, следва да се отбележи, че доколкото жалбоподателят сочи единствено че принципът на безпристрастност, който следва от тази разпоредба, има по-широк обхват в сравнение с контекста на принципа за добра администрация, той все пак не излага никакъв правен довод, който да може да постави под въпрос констатациите на Общия съд в точки 63—68 от обжалваното съдебно решение.

72 Поради това този довод трябва да се отхвърли като недопустим в съответствие с постоянната практика на Съда, съгласно която жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане (решения от 11 април 2013 г., Mindo/Комисия, C-652/11 P, EU:C:2013:229, т. 21 и от 3 октомври 2013 г., Inuit Tapiriit Kanatamii др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 46).

73 Ето защо третото основание, изложено в подкрепа на жалбата, подадена от жалбоподателя, трябва да бъде отхвърлено.

По четвъртото основание

74 С четвъртото си основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като постановил, че давността за събирането на недължимо платените суми не е изтекла. Това основание се подразделя на четири части. Най-напред следва да се разгледа третата му част, а първата и втората — заедно.

По третата част от четвъртото основание

– Доводи на страните

75 С третата част от четвъртото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, че не е отчел принципа на защита на оправданите правни очаквания, тъй като постановил, че не е можело жалбоподателят да смята, че изплатените му като надбавка за парламентарно сътрудничество суми повече няма да му бъдат търсени поради дългия период, изминал между датата на плащане на тези суми и датата на приемане на спорното решение.

76 Парламентът оспорва доводите на жалбоподателя.

– Съображения на Съда

77 Следва да се припомни, че правото на позоваване на принципа за защита на оправданите правни очаквания предполага, че компетентните органи на Съюза са предоставили на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници (вж. по-специално решения от 22 юни 2006 г., Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, EU:C:2006:416, т. 147 и от 7 април 2011 г., Гърция/Комисия, C-321/09 P, EU:C:2011:218, т. 45).

78 В тази насока Общият съд е постановил в точка 80 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят не е изложил никакъв довод, въз основа на който да може да се приеме, че с оглед на фактите по случая последният е придобил оправдани правни очаквания, че процесните суми не могат да бъдат събирани. Общият съд също така е отбелязал, че данните, с които разполага за водената срещу жалбоподателя процедура, изключват вероятността същият да е могъл да храни такива очаквания, независимо от дългия период, изтекъл от момента на фактите, довели до приемането на спорното решение.

79 Ето защо с оглед на припомнената в точка 77 от настоящото решение съдебна практика се налага изводът, че Общият съд правилно е постановил, че обстоятелството, че между датата на изплащане на тези суми и датата на приемане на спорното решение е изтекъл дълъг период, само по себе си не е достатъчно при липсата на каквито и да било други релевантни данни, за да породи у жалбоподателя оправдани правни очаквания, че процесните суми повече няма да бъдат търсени.

80 Следователно Общият съд правилно е отхвърлил оплакването на жалбоподателя за незачитане на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

81 Ето защо твърдението, че третата част от четвъртото основание е налице, е неоснователно.

По първата и втората част от четвъртото правно основание

– Доводи на страните

82 С първата част от четвъртото си основание жалбоподателят посочва, че Общият съд не е отчел Регламент № 1605/2002 и Регламент № 478/2007, тъй като постановил, че давността за търсените със спорното решение суми не е изтекла, макар да бил длъжен да признае, че давността за изплатените през 2001 г. и в началото на 2002 г. суми е изтекла през 2007 г., в приложение на петгодишния давностен срок, предвиден от Регламент № 1605/2002. Колкото до изплатените през втората половина на 2002 г. и до 2004 г. суми, влизането в сила на Регламент № 478/2007, в който се уточнявало, че петгодишният давностен срок започва да тече от крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие, нямало как да е прекъснало течащата давност, тъй като в настоящия случай Парламентът изобщо не бил издал дебитно известие през оставащия да тече давностен срок.

83 С втората част от четвъртото основание жалбоподателят поддържа, че с отхвърлянето на довода му, че приетото въз основа на Делегиран регламент № 1268/2012 спорно дебитно известие не може да възобнови давностните срокове, изтекли през 2009 г., Общият съд нарушил принципа на забрана за обратно действие.

84 Парламентът оспорва доводите на жалбоподателя.

– Съображения на Съда

85 С първата и втората част от четвъртото основание жалбоподателят изтъква, че действащото към момента на изплащане на спорните суми законодателство на Съюза предвиждало петгодишен давностен срок за вземанията на Съюза към трети лица и че правилото относно началния момент на този срок, съгласно което той започвал да тече, считано от указаната в дебитното известие дата, било прието едва през 2007 г.

86 В тази насока следва да се отбележи, че Съдът вече е уточнил, че член 73а от Регламент № 1605/2002, който предвижда петгодишен давностен срок за вземанията на Съюза, не може сам по себе си, без подробните правила за неговото прилагане, да бъде използван като основание да се установи, че вземане на Съюза е погасено по давност (вж. решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 43 и 44).

87 Ето защо член 73а, който трябва да се тълкува във връзка с подробните правила за прилагането му, залегнали в член 85б от Регламент № 2342/2002, предвижда петгодишен давностен срок, за да могат институциите на Съюза да съберат вземанията на Съюза към трети лица, като този срок започва да тече от крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие (вж. решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 45 и 46).

88 Това тълкуване важи и за член 81 от Регламент № 966/2012, и за член 93 от Делегиран регламент № 1268/2012, в сила към момента на приемане на спорното решение, понеже тези разпоредби по същество съответстват на член 73а от Регламент № 1605/2002 и на член 85б от Регламент № 2342/2002.

89 Обратно на това, което изглежда смята жалбоподателят, тези разпоредби не са предвиждали никакъв срок, в който на длъжника трябва да бъде изпратено дебитно известие, считано от датата на правопораждащия юридически факт за разглежданото вземане (вж. в този смисъл решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 47). Следователно Общият съд правилно е приел, че визираните със спорното решение вземания не са погасени по давност и че спорното решение не е прието в нарушение на принципа на забрана за обратно действие.

90 Ето защо твърдението, че първата и втората част от четвъртото основание са налице, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По четвъртата част от четвъртото основание

– Доводи на страните

91 С четвъртата част от четвъртото си основание за обжалване жалбоподателят упреква Общия съд, че не се съобразил с обхвата на принципа на разумен срок, тъй като не отчел всички релевантни по делото обстоятелства. Според жалбоподателя с оглед на размера на процесните суми, на ниската сложност на делото и на примерното поведение на жалбоподателя Общият съд бил длъжен да признае, че периодът от почти десет години между изтичането на мандата на жалбоподателя и приемането от Парламента на спорното решение е неразумен.

92 Парламентът твърди основно че в настоящия случай Общият съд не трябвало да разглежда несъобразяването с разумния срок, тъй като жалбоподателят не бил изтъкнал пред него такова твърдение. Ако обаче трябвало да се приеме, че Общият съд е обсъдил служебно основанието, с което се твърди несъобразяване с разумния срок, Общият съд бил допуснал грешка при прилагане на правото, защото това основание не е сред основанията, които могат или следва да бъдат служебно обсъждани от Общия съд. Във всеки случай Общият съд трябвало да покани страните да представят становище по този въпрос. При тези обстоятелства Парламентът иска от Съда да замени мотиви от обжалваното съдебно решение.

93 При условията на евентуалност Парламентът твърди, че Общият съд не е нарушил принципа на разумен срок.

– Съображения на Съда

94 Необходимо е да се отбележи, че Съдът вече е постановил, че спазването на давностния срок не може да се следи служебно от съда на Съюза, а трябва да бъде изтъкнато от съответната страна (решение от 8 ноември 2012 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 51 и цитираната съдебна практика). В настоящия случай е безспорно, че жалбоподателят изрично е изтъкнал пред Общия съд оплакването за късно действие на Парламента, що се отнася до констатацията за неговото вземане, тъй като това действие било в разрез с разпоредбите на Регламенти № 1605/2002 и № 2342/2002, които предвиждали правила относно давността, приложими за вземанията на Съюза към трети лица.

95 При това положение Общият съд, както се вижда от точка 89 от настоящото решение, правилно е постановил, че няма разпоредба от правото на Съюза, където да се уточнява срокът, в който дебитно известие — т.е. актът, с който направената от институция на Съюза констатация за дадено вземане се свежда до знанието на длъжника — трябва да бъде съобщено на това лице.

96 От практиката на Съда следва, че при такива обстоятелства изискването за правна сигурност налага институциите на Съюза да упражнят правомощията си в разумен срок (вж. в този смисъл решения от 24 септември 2002 г., Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, EU:C:2002:524, т. 139—141 и цитираната съдебна практика, от 28 февруари 2013 г., Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, т. 28 и от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 47 и 48), както отбелязва и Общият съд в точка 81 от обжалваното съдебно решение.

97 Следователно в точки 81—87 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно се е произнесъл, предвид мълчанието на приложимите норми и обстоятелствата по случая, по доводите на жалбоподателя за късно действие на Парламента, що се отнася до констатацията за вземанията му към жалбоподателя, и в светлината на принципа на разумен срок.

98 Ето защо следва да се отхвърлят възраженията, направени от Парламента в точка 92 от настоящото решение, и да се провери дали твърдението за наличието на четвъртата част от четвъртото основание за обжалване на жалбоподателя, с която последният упреква Общия съд в несъобразяване с обхвата на принципа на разумен срок, е основателно.

99 В тази насока трябва да се отбележи, че разумността на срока трябва да се преценява с оглед на всички обстоятелства по съответното дело, и по-специално на важността на спора за заинтересованото лице, на сложността на делото, на различните проведени от институцията на Съюза процесуални етапи и на поведението на страните в хода на производството (вж. в този смисъл решения от 15 юли 2004 г., Испания/Комисия, C-501/00, EU:C:2004:438, т. 53, от 7 април 2011 г., Гърция/Комисия, C-321/09 P, EU:C:2011:218, т. 34 и от 28 февруари 2013 г., Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, т. 28 и цитираната съдебна практика).

100 Всъщност разумността на срока не може да се определи въз основа на точен максимален срок, определен абстрактно (решения от 7 април 2011 г., Гърция/Комисия, C-321/09 P, EU:C:2011:218, т. 33 и от 28 февруари 2013 г., Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, т. 29 и 30).

101 Що се отнася до конкретния контекст в настоящия случай, Съдът вече е уточнил, че член 73а от Регламент № 1605/2002, който по същество съответства на член 81 от Регламент № 966/2012, цели да ограничи във времето възможността за събиране на вземанията на Съюза към трети лица, за да се спази принципът на добро финансово управление, и в тази насока определя петгодишен срок, както и че съгласно член 85б от Регламент № 2342/2002, който съответства на

член 93, параграф 1 от Делегиран регламент № 1268/2012, този срок започва да тече след изтичане на крайния срок, съобщен на длъжника в дебитното известие (вж. в този смисъл решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 45).

102 Като се има предвид член 73а, е постановено, че предвид мълчанието на приложимите норми относно срока за съобщаване от дадена институция на Съюза на дебитно известие на длъжника, този срок по принцип трябва да се смята за неразумен, когато съобщаването се извърши след петгодишен период, считано от момента, в който институцията нормално е била в състояние да предяви вземането си (вж. в този смисъл решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент, C-447/13 P, EU:C:2014:2372, т. 48 и 49).

103 В този смисъл следва да се приеме, че с оглед на член 78, параграфи 1 и 2 от Регламент № 966/2012 и на членове 81 и 82 от Делегиран регламент № 1268/2012 институцията на Съюза нормално е в състояние да предяви вземането си от момента, когато разполага с оправдателни документи, които позволяват дадено вземане да се определи за безспорно, ликвидно и изискуемо, или когато е могла да разполага с такива оправдателни документи, ако бе проявила дължимата грижа.

104 В тази насока трябва да се уточни, че периодът от повече от пет години, изтекъл между момента, когато институцията на Съюза нормално е била в състояние да предяви вземането си и момента на съобщаване на дебитно известие, не води автоматично до нарушение на принципа на разумен срок. Предвид съдебната практика, припомнена в точка 99 от настоящото решение, всъщност е необходимо да се провери и дали продължителността на този период може да се обясни с конкретните факти по делото.

105 Така в точка 49 от решение от 13 ноември 2014 г., Nencini/Парламент (C-447/13 P, EU:C:2014:2372), Съдът се е позовал на посочения в тази точка петгодишен период не като максимален предел, отвъд който съобщаването от институцията на дебитно известие на длъжника би трябвало, без оглед на обстоятелствата по случая, непременно да се смята за извършено в неразумен срок, а в подкрепа на презумпцията, впрочем оборима, спомената в точка 102 от настоящото решение.

106 Аналогично, съобщаването на такова дебитно известие в по-кратък от посочения петгодишен срок по дело с по-малка сложност, важността на което за длъжника би била голяма или по което институцията на Съюза не е положила грижа, по-специално що се отнася до получаването на оправдателни документи, които ѝ позволяват да определи дадено вземане за безспорно, ликвидно и изискуемо, би могло да не отговаря на изискванията на принципа на разумен срок. При такава хипотеза длъжникът би носил тежестта да докаже, че такъв срок, по-кратък от петгодишния, е неразумен.

107 В настоящия случай със спорното решение Парламентът иска от жалбоподателя да му възстанови допълнителна сума, преведена на последния като надбавки за парламентарно сътрудничество, която се добавя към вече търсената с решението на генералния секретар от 4 март 2009 г. да поиска възстановяване. Това искане за допълнително възстановяване е направено, след като на 14 октомври 2011 г. е представен докладът на OLAF, от който личи, че никой от тримата сътрудници на жалбоподателя не е извършвал дейност на парламентарен сътрудник. При това положение се налага изводът, че в настоящия случай Парламентът нормално е бил в състояние да предяви вземането си, в уточнения в точка 103 от настоящото решение смисъл, към момента на предоставяне на този доклад. След като спорното дебитно известие е издадено от Парламента на 5 юли 2013 г., срокът, в който то е било съобщено на жалбоподателя, не би могъл да се счита за неразумен.

108 Ето защо в съответствие с припомнената в точка 99 от настоящото решение съдебна практика Общият съд е можел да постанови, без да допусне грешка при прилагане на правото, че при приемането на спорното решение и на спорното дебитно известие Парламентът не е нарушил задълженията си съгласно принципа на разумен срок, имайки предвид обстоятелствата по делото, и по-специално тези относно поведението на институцията на Съюза и положената от нея грижа при ръководената от нея процедура, довела до приемането на това решение и на това известие.

109 С оглед на изложеното дотук твърдението, че четвъртата част от четвъртото изложено от жалбоподателя основание в подкрепа на жалбата му е налице, е неоснователно.

110 Съответно четвъртото основание трябва да се отхвърли изцяло.

По петото основание

111 С петото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, че отхвърлил искането му за отмяна на спорното дебитно известие, въпреки че трябвало да признае, че търсените със спорното решение суми са погасени по давност, и следователно да отмени това известие.

112 Според Парламента доводите, развити от жалбоподателя в рамките на това основание, просто повтарят доводите, изложени пред Общия съд. Във всеки случай те следвало да бъдат отхвърлени, защото жалбоподателят погрешно твърдял, че възможността за събиране на сумите, визирани със спорното решение, е погасена по давност.

113 По отношение на петото основание е достатъчно да се отбележи, че отхвърлянето на четвъртото основание, с което се твърди несъобразяване с правилата за давността и с принципа на разумен срок, налага, като последица и по същите съображения, отхвърлянето на петото основание.

114 Тъй като не е налице нито едно от изложените основания за обжалване, жалбата трябва изцяло да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

115 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

116 Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

117 След като Парламентът е направил искане в този смисъл и жалбоподателят е загубил делото, последният трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-н Jean-Charles Marchiani да заплати съдебните разноски.

Подписи